

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: A. H., bytem S., zastoupené: Mgr. Miroslav Šipka, advokát, se sídlem ul. Jednoty 1628, P.O. Box 27, 356 01 Sokolov, proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ), v řízení o žalobě ze dne 30.7.2016 proti rozhodnutí žalované ze dne 30.5.2016 č.j. X o starobní důchod,*

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 30.5.2016 č.j. X a jemu předcházející rozhodnutí č.j. X ze dne 26.2.2016 se z r u š u j í a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Miroslava Šipky, advokáta, na nákladech řízení částku ve výši 3.146,-Kč nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 78-4008400277/0100, VS 30033.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 30.7.2016 se žalobkyně *domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30.5.2016 č.j. X*, kterým byly zamítnuty její námitky a *potvrzeno rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 26.2.2016*, jímž byla zamítnuta její žádost o přiznání starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o *důchodovém pojištění*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), a s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále jen **Narizení č. 883/2004**) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 (dále jen **Narizení č. 987/2009**). V odůvodnění *napadeného rozhodnutí ze dne 30.5.2016* žalovaná mimo jiné uvedla, že ze

spisové dokumentace ČSSZ bylo prokázáno, že žalobkyně podala dne 14.6.2013 na Okresní správě sociálního zabezpečení Sokolov (dále jen **OSSZ**) žádost o starobní důchod s požadovaným datem přiznání od 29.5.2006 (*důchodový věk žalobkyně s přihlédnutím k výchově pěti dětí činí 55 let a 8 měsíců; tohoto věku dosáhla dne X*). Celková doba pojištění žalobkyně po dodatečném zhodnocení doby pojištění za období od 1.2.1975 do 10.11.1975, od 1.1.1990 do 31.12.1990, od 1.1.1991 do 31.12.1991 a od 1.1.1992 do 31.7.1992 činila 20 roků a 337 dnů pojištění. Rovněž se žalovaná vyjádřila k předloženým čestným prohlášením ohledně doby zaměstnání žalobkyně u společnosti Tatravít, Spišská Stará Ves, okres Poprad, kde dle nich pracovala v letech 1966-1970 a to svědků R. K. (*dle spisové dokumentace žalované v uvedeném období ve společnosti Tatravít vůbec nepracoval*), A. K. (*nepodařilo se najít evidenční materiály, které by prokazovaly, že by v uvedené době byla zaměstnána u společnosti Tatravít*), přičemž se neztotožnila s tvrzením žalobkyně uvedeným v námitkách, že jmenovaní svědci nemusí být u stejného zaměstnavatele od roku 1960 do roku 1970 zaměstnáni, protože pouze potvrzují, že tam byla zaměstnána ona, nikoliv oni. Žalovaná setrvala na svém názoru, že k tomu, aby mohli svědci věrohodně prokázat dobu zaměstnání žadatele o důchod, je nezbytné, aby s ním pracovali na stejném pracovišti, a to ve stejném období, které žádá žadatel o důchod zhodnotit. Pouze spoluzaměstnanci žadatele mohou znát alespoň orientační výši příjmu žadatele v době zaměstnání, které žádá zhodnotit. Výše příjmu je totiž nezbytná k posouzení toho, zda výkon práce žadatele zakládal účast na nemocenském pojištění, tzn., jednalo se o činnost, již lze hodnotit jako dobu pojištění. ČSSZ k hodnocení všech předložených čestných prohlášení přistupuje jednotně. K tomu, aby mohly být použity jako věrohodný důkazní prostředek, dle něhož lze hodnotit dobu pojištění, kterou nelze prokázat jinými prostředky (např. *evidenční list důchodového pojištění, výplatní pásky, pracovní smlouva atd.*), je třeba, aby alespoň dva svědci uvedení v čestném prohlášení byli v době, kterou žadateli dosvědčují a u stejného zaměstnavatele jako žadatel prokazatelně zaměstnáni. Znamená to tedy, že svědci musí mít na uvedené období evidenční materiál, z kterého jednoznačně vyplývá, že byli spoluzaměstnanci žadatele o důchod, což z evidenčních materiálů ani jednoho svědka nevyplývá. Žalovaná ještě uvedla, že i za předpokladu, že by celé období od 26.9.1966 do 31.12.1970 bylo zhodnoceno jako doba pojištění, získala by navíc 3 roky a 200 dnů pojištění, ale celkově by dosáhla 24 let a 172 dnů pojištění, takže by ani tak nedosáhla potřebné doby pojištění v rozsahu 25 let. Protože žalobkyně nesplnila jednu z podmínek pro přiznání starobního důchodu uvedenou v § 28 zákona, a to potřebnou dobu pojištění, žalovaná potvrdila napadené rozhodnutí a námitky žalobkyně zamítla jako nedůvodné. (*K žalobě připojila i kopii napadeného a předcházejícího rozhodnutí.*)

Žalobkyně v žalobě vyjádřila nesouhlas s napadeným rozhodnutím ze dne 30.5.2016, neboť dle ní splnila i druhou podmínku k přiznání nároku na starobní důchod s odkazem na čestná prohlášení A. H. i O. H., kdy z informace o stavu individuálního pojištěnce, tj. jmenované, se podává, že byla zaměstnána od 12.8.1965 minimálně do 31.12.1988 v Tatravítu Spišská Stará Ves. Dále uvedla, že od roku 2002 do roku 2010, tj. 9 let, byla pojištěna v Anglii, což by se mělo započítat do celkové doby pojištění. Závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 30.5.2016 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení; požadovala i náhradu nákladů řízení bez specifikace.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 9.9.2016 v podstatě zopakovala obsah napadeného rozhodnutí a ještě uvedla, že spisová dokumentace ČSSZ a evidenční materiály svědků uvedených v čestném prohlášení jsou v rozporu s tvrzením, která učinili svědci žalobkyně v čestném prohlášení, proto nelze tato čestná prohlášení předložená žalobkyní považovat za věrohodná a nelze je tedy použít jako dostatečně průkazný materiál, na základě něhož by bylo možné hodnotit žalobkyni dobu pojištění. ČSSZ vychází ze skutečnosti, že aby mohli svědci věrohodně prokázat dobu zaměstnání žadatele o důchod, je nezbytné, aby s ním pracovali na stejném pracovišti a ve stejném období, které žádá žadatel o důchod zhodnotit. Znamená to tedy, že svědci musí mít na uvedené období evidenční materiál, ze kterého jednoznačně vyplývá, že byli spoluzaměstnanci žadatele o důchod. Výše uvedené podmínky pro hodnocení doby zaměstnání žalobkyně v době od roku 1966 do roku 1970 na základě předloženého čestného prohlášení splněny nebyly, proto nemohla ČSSZ námitkám žalobkyně vyhovět a dobu pojištění v letech 1966 až 1970 na podkladě čestného prohlášení započítat. Čestná prohlášení paní O. H. a pana A. H. ze dne 13.07.2016, na které se žaloba odkazuje, ČSSZ nemá k dispozici, proto se k nim nemůže vyjádřit. Navíc žalobou napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno již dne 30.5.2016, proto ani tato prohlášení by nemohla být hodnocena jako důkaz při rozhodování o nároku na starobní důchod žalobkyně. Dále bylo zmíněno, že i na tato čestná prohlášení budou kladeny shora popsané požadavky, pokud by v budoucnu byla ČSSZ předložena k prokázání doby pojištění. Ohledně doby pojištění získané ve Velké Británii žalovaná sdělila, že britský nositel pojištění potvrdil náhradní dobu pojištění za období od 6/2005 do 5/2010 v rozsahu týdnů tak, jak jsou uvedeny na formuláři E205 UK ze dne 20.11.2014, proto náhradní doba pojištění, kterou žalobkyně získala do požadovaného data přiznání důchodu (29.5.2006) ve Velké Británii, jí byla do celkové doby pojištění zhodnocena, nicméně nárok na starobní důchod žalobkyni nevzniknul, protože nezískala potřebnou dobu pojištění 25 let. Závěrem bylo navrženo zamítnutí žaloby.

Z obsáhlého *dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně*, vyplývá, že skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalované ze dne 9.9.2016 odpovídají obsahu spisu. Dále bylo zjištěno ze založených písemností následující:

* Žalobkyně uplatnila dne 14.6.2013 prostřednictvím OSSZ Sokolov žádost o starobní důchod s požadovaným datem přiznání od 29.5.2006, která byla *rozhodnutím ČSSZ ze dne 22.4.2014 č.j. X* zamítnuta pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o *důchodovém pojištění*, a s přihlédnutím k Nařízení č. 883/2004 a Nařízení č. 987/2009, neboť získala pouze 15 let a 170 dnů pojištění namísto potřebných 25 let pojištění a námitku podanou žalobkyní proti tomuto rozhodnutí žalovaná rozhodnutím ze dne 26.9.2014 zamítla a rozhodnutí ze dne 22.4.2014 potvrdila (*žalobu proti rozhodnutí ze dne 26.9.2014 žalobkyně u soudu nepodala*).

* Dne 12.1.2015 byla ČSSZ doručena prostřednictvím slovenského nositele pojištění - Sociálna poisťovna, ústredie, ul. 29. augusta 8,813 63 Bratislava, *žádost žalobkyně o starobní důchod uplatněná dne 20.11.2014* ve městě Newcastle (Spojené království, Velká Británie) na tiskopisu E202 UK společně s tiskopisem E205 UK (*Potvrzení týkající se historie pojištění v*) a tiskopisem E207 UK (*Potvrzení týkající se historie osobního pojištění*). Dále bylo připojeno *rozhodnutí uvedené Sociální poisťovny ze dne 2.1.2015 č. X*, jímž byla podle § 21 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb., o sociálním zabezpečení, § 259 odst. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., o sociálním poistení, ve znění zákona č. 721/2004 Z.z. a podle článku 20

Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení zamítnuta žádost žalobkyně o starobní důchod z důvodu nesplnění podmínek nároku na starobní důchod podle právních předpisů Slovenské republiky (*ke dni rozdelení České a Slovenské Federativní Republiky byla zaměstnaná v České republice (dále jen ČR) a k 31.12.1992 měl její zaměstnavatel sídlo na území ČR, všechny doby pojištění, které získala před 1. lednem 1993, se považují za doby zabezpečení ČR a důchod za ně je příslušná poskytnout ČSSZ*).

* Poté ČSSZ rozhodnutím ze dne 11.2.2015 č.j. X, které zaslala britskému i slovenskému nositeli pojištění, zamítla žádost žalobkyně o starobní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zákona č. 155/1995 Sb., *o důchodovém pojištění*, a s přihlédnutím k Nařízení č. 883/2004 a Nařízení č. 987/2009, neboť získala pouze 17 let a 206 dnů pojištění namísto potřebných 25 let pojištění a námitku podanou žalobkyní proti tomuto rozhodnutí *žalovaná rozhodnutím ze dne 9.4.2015 zamítla a rozhodnutí ze dne 11.2.2015 potvrdila (žalobu proti rozhodnutí ze dne 9.4.2015 žalobkyně u soudu nepodala)*.

* Založeno je i podání Veřejné ochránkyně práv Mgr. Anny Šabatové ze dne 28.8.2015 společně s podáním ze dne 25.8.2015 adresované žalobkyni, z něhož vyplývá, že za stávajícího stavu žalobkyně nezískala dohromady potřebných alespoň 25 let doby pojištění i přes chybný názor ČSSZ ohledně započtení doby pojištění potvrzené britským nositelem pojištění, proto jí nárok na starobní důchod vznikne až dne 29.3.2018.

* Založeno je rovněž sdělení Vězeňské služby ČR ze dne 16.7.2013 ohledně doby, kdy byla žalobkyně ve výkonu trestu odnětí svobody či výkonu vazby.

* Dále je založeno Úřední sdělení ČSSZ – call centrum ze dne 8.7.2015 pro oddělení 424, kdy žalobkyně telefonicky žádala o podání písemné zprávy, v jakém stavu je řízení ohledně přiznání starobního důchodu a tvrdila, že všechny potřebné doklady již byly zaslány.

* Další Úřední sdělení ČSSZ – call centrum ze dne 3.12.2015 pro odd. 424, kdy žalobkyně telefonicky urgovala vyřízení žádosti o starobní důchod a zároveň prosila o poskytnutí zálohy na tento důchod.

Podáním ze dne 23.10.2016 žalobkyně prostřednictvím svého zástupce uvedla, že na žalobě trvá a nesouhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Následně dne 20.11.2016 bylo sděleno, že nemá potřebu se vyjadřovat k vyjádření žalované ze dne 9.9.2016, protože neobsahuje žádné nové skutečnosti nebo argumenty. Poté bylo prostřednictvím datové schránky dne 1.12.2016 doručeno „Čestné vyhlásenie“ O. H. ze dne 25.10.2016 s úředně ověřeným podpisem (od októbra 1965 spolu s žalobkyní pracovaly jako šičky v závode Tatrašvit Spišská Stará Ves; žalobkyně se v roce 1969 vdala za J. Ch., v roce 1970 se jí narodil syn a v témže roce se odstěhovali do Čech).

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení; zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo; zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Podle § 28 zákona pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.

Dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení,

V § 81 odst. 1 až 4 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, je stanoveno:

(1) Řízení o přiznání dávky důchodového pojištění se zahajuje na základě písemné žádosti. Za den uplatnění nároku na tuto dávku se považuje den, kdy se oprávněný poprvé obrátil na příslušný orgán se žádostí o její přiznání.

(2) Řízení o změně poskytování nebo výše již přiznané dávky důchodového pojištění se zahajuje na základě písemné žádosti nebo z moci úřední orgánem, který je příslušný k rozhodnutí o této změně, není-li stanoveno jinak.

(3) Zahájení řízení o dávku důchodového pojištění brání tomu, aby v téže věci probíhalo jiné řízení.

(4) Řízení o přeměně invalidního důchodu na starobní důchod se zahajuje z moci úřední.

Dle § 82 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. žádosti o přiznání dávky důchodového pojištění sepisuje s občany okresní správa sociálního zabezpečení příslušná podle § 7 odst. 1 písm. b) na předepsaných tiskopisech.

V této věci se žalobkyně podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 29.6.2015 je sice důvodná, avšak nikoli z důvodů namítaných žalobkyní.

V projednávané věci bylo nejprve na základě žádosti žalobkyně zahájeno řízení o přiznání dávky důchodového pojištění podle § 81 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. sepsané dne 14.6.2013 prostřednictvím OSSZ Sokolov na předepsaném tiskopisu (§ 82 odst. 1 téhož zákona), o níž bylo rozhodnuto žalovanou dne 22.4.2014 a následně o podaných námitkách dne 26.9.2014 – žádost byla zamítnuta, jak uvedeno shora.

Poté bylo zahájeno řízení o další žádosti žalobkyně podané dne 20.11.2014 ve Velké Británii nejprve u Sociální poisťovny v Bratislavě (Slovenská republika, dále jen **SR**), která po jejím zamítnutí žádost zaslala k vyřízení ČSSZ, již byla doručena dne 12.1.2015. O této žádosti žalovaná rozhodla dne 11.2.2015 a podané námitky zamítla rozhodnutím ze dne 9.4.2015, jak uvedeno shora.

Po datu 9.4.2015 žalobkyní nebyla podána žádná nová žádost o starobní důchod ve smyslu citovaného § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., jelikož žádná taková žádost v dávkovém spisu založena není a ani žalobkyně netvrdila, že by novou žádost podala. V dávkovém spisu jsou založena pouze dvě Úřední sdělení ČSSZ – call centrum ze dne 8.7. a 3.12.2015 pro odd. 424, shora citovaná, která nelze v žádném případě považovat za novou žádost o předmětnou dávku, byť v mezidobí žalobkyně doplatila pojistné dne 7.12.2015 za dobu výkonu samostatné výdělečné činnosti od 1.1.1990 do 31.7.1992 v celkovém rozsahu 2 roky a 46 dnů.

Za shora popsaného stavu je pro soud tedy naprosto zcela nepochopitelné, z jakého důvodu a na základě jakých rozhodných skutečností při absenci žádosti žalobkyně o starobní důchod, když řízení o požadovanou dávku nelze zahájit z moci úřední, vydala ČSSZ rozhodnutí dne 26.2.2016, kdy navíc rozhodla o zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona, aniž by žalobkyni byl přiznán starobní důchod, a po podání námitek vydala rozhodnutí ze dne 30.5.2016, jímž zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ze dne 26.2.2016. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 30.5.2016 je pak naprosto nesmyslně uvedeno, že ze spisové dokumentace ČSSZ bylo prokázáno, že žalobkyně podala dne 14.6.2013 na OSSZ Sokolov žádost o starobní důchod s požadovaným datem přiznání od 29.5.2006 (tj. od dosažení důchodového věku), jako kdyby o této žádosti bylo teprve rozhodováno, ačkoliv z obsahu dávkového spisu, který měl právník oddělení rozhodování o námitkách k dispozici nepochybně ve stejném rozsahu jako zdejší soud, zcela jednoznačně vyplývá, že o této žádosti bylo pravomocně rozhodnuto již v roce 2014.

Pokud by žalobkyně po datu 9.4.2015 podala řádnou novou žádost o starobní důchod, obsahem této žádosti by byl vymezen předmět řízení ve smyslu § 37 odst. 2 a § 45 odst. 1 správního řádu, jedině v tomto rámci by se tedy mohl správní orgán pohybovat při řízení, které by podle § 9 správního řádu o žádosti vedl a při rozhodnutí, které by ve věci podle § 86 zákona č. 582/1991 Sb. ve spojení s § 67 správního řádu vydal.

O dvou žádostech o starobní důchod v ČR i v SR podaných žalobkyní však již bylo pravomocně rozhodnuto a žalovaná není oprávněna ani z úřední povinnosti toto řízení zahájit, a jelikož žalobkyni nebyl starobní důchod přiznán, nelze postupovat ani dle § 81 odst. 2

zákona č. 582/1991 Sb. (*Řízení o změně poskytování nebo výše již přiznané dávky důchodového pojištění se zahajuje na základě písemné žádosti nebo z moci úřední orgánem, který je příslušný k rozhodnutí o této změně, není-li stanoveno jinak.*) a tedy samozřejmě nelze postupovat ani dle citovaného § 56 odst. 1 písm. b) zákona, jelikož dle něho lze postupovat toliko v případě, že již důchod byl předtím pojištěnci přiznán.

Uvedené zákonné limity však žalovaná v dané věci nerespektovala a při vydání rozhodnutí ze dne 26.2.2016 i v rámci námitkového řízení vydáním rozhodnutí ze dne 30.5.2016 rozhodla o věci, o níž správní řízení nebylo vůbec zahájeno a tedy nemohlo být ani vedeno, neboť nebyla podána žalobkyní zákonem požadovaná písemná žádost o starobní důchod. Za podání žádosti totiž nelze v žádném případě považovat dodání dalších písemností žalobkyní či její dotazy do call centra žalované v Praze. Je s podivem, že tato rozhodná skutečnost nebyla zjištěna ani v řízení o námitkách podaných žalobkyní proti rozhodnutí ze dne 26.2.2016.

S ohledem na obsah § 88 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. sice přezkoumává orgán sociálního zabezpečení rozhodnutí, proti němuž byly podány námitky, v plném rozsahu, ale nesmí přitom přehlédnout fakt, že v dané věci *nebyla podána potřebná žádost* a tedy ani *nemohlo být vedeno řízení o žádosti žalobkyně o starobní důchod* po vydání pravomocného rozhodnutí ze dne 9.4.2015, jímž byly zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 11.2.2015. Přitom rozhodnutí ze dne 11.2.2015 bylo vydáno po postoupení žádosti žalobkyně slovenským nositelem pojištění a doručené žalované dne 12.1.2015. Po tomto datu se v dávkovém spisu nenachází žádná další žádost žalobkyně o starobní důchod. Uvedené ustanovení zajisté nelze vykládat tak, že by přezkoumání rozhodnutí v námitkovém řízení mohlo jít za hranice žádostí vymezeného předmětu řízení a orgán rozhodující o námitkách by mohl rozhodnout o jiné věci, než o níž bylo dosavadní správní řízení vedeno, přičemž *v této věci žádné řízení nebylo zahájeno, tedy ani vedeno, tudíž nebyl ani žádný důvod k vydání jakéhokoliv rozhodnutí.*

Napadené rozhodnutí žalované, i jemu předcházející rozhodnutí, by svým obsahem i formou bylo zajisté plně přezkoumatelné, avšak rozhodování správního orgánu, když žádné řízení zákonným způsobem nebylo vůbec zahájeno, lze podřadit pod tzv. jinou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

S ohledem na shora uvedené proto dle § 76 odst. 1 písm. c), § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s. *soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 30.5.2016 i jemu předcházejícího rozhodnutí ze dne 26.2.2016 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok I.).* Současně se soud omlouvá za délku řízení způsobenou objektivními skutečnostmi.

Žalovaná v této věci tedy nevydá žádné nové rozhodnutí ohledně starobního důchodu požadovaného žalobkyní do té doby, než žalobkyně podá řádně novou žádost o uvedenou dávku. Maximálně v rámci tzv. dobré správy bude žalovaná písemně informovat žalobkyni, jak má postupovat, pokud má v úmyslu znovu podat žádost o starobní důchod a hodlá použít k prokázání další doby pojištění čestná prohlášení osob, přičemž *připustit lze pouze čestná prohlášení skutečných spolupracovníků majících prokázanu dobu pojištění ze zaměstnání, kde*

údajně žalobkyně pracovala, ale dobu z tohoto zaměstnání dosud nemá prokázánu, nikoli jiných osob, čímž bude realizován rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 16Ad 81/2016- 31 ze dne 27.7.2017.

Soud ještě podotýká, že právním názorem soudu je žalovaná vázána, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s. a rovněž připomíná, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. *k datu 30.5.2016*, proto by ani nemohlo být přihlédnuto v tomto řízení k čestným prohlášením O. H. ze dne 13.7. a 25.10.2016 ani A. H. ze dne 13.7.2016. Nad rámec ještě soud připomíná, že žalovaná *správně nezapočetla dobu pojištění po 29.5.2006, jelikož právě k tomuto datu žalobkyně požadovala přiznání starobního důchodu a k tomuto datu se hodnotila jí získaná doba pojištění.*

Žalobkyně byla ve věci úspěšná, i když z jiných důvodů než uvedených v žalobě, proto jí v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, soud přiznal náklady řízení (*výrok II. rozsudku*), a to za 2 úkony právní služby á 1.000,-Kč, tj. 2.000,-Kč, za převzetí a přípravu zastoupení, návrh ve věci samé (podání žaloby) a s tím spojené 2 náhrady hotových výdajů á 300,-Kč (dle § 7 bod 3, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a) a d) i § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen *AT*) v platném znění), tedy celkem 2.600,-Kč, to vše zvýšené o DPH ve výši 21%, tj. 546,-Kč; tedy celkem za právní zastoupení 3.146,-Kč (*ostatní podání učiněná zástupcem žalobkyně nelze považovat za písemné podání nebo návrh ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT*). Přiznanou částku nákladů řízení uhradí žalovaná na účet zástupce žalobkyně č. 78-4008400277/0100, VS 30033, když stanovenou lhůtu považuje soud za odpovídající.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 27. července 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně